

Derfor vil vi sige, at vi skal passe meget på, at udførelsen af det her netop ikke bliver sådan en institutionaliseret korrekthed, hvor staten fortæller, hvad der er det rigtige, og hvad der er det forkerte, men at det netop bliver et middel til, en inspiration til, at folk selv kan gøre sig nogle overvejelser, selv kan reflektere. Det ligger der også i nogle af de ideer, der er i forslaget, og det er de ideer, som vi bestemt synes der skal bygges videre på.

Det er jo oplagt, at alene mordet på jøderne er en gigantisk forbrydelse, men det er også klart, at det ikke er den eneste forbrydelse, der er begået. Men hvis vi så skal tage en diskussion om, hvilke andre forbrydelser der så skal inddrages, får vi jo straks et problem, for i den nye politiske korrekthed indgår hungersnød i Sovjetunionen som en del af Sovjetregimets forbrydelser.

Nu synes jeg ikke, der er grund til at lade den hungersnød, som var resultatet af et elendigt regime, specielt tilskrive deres kappe for at sige noget negativt om dem. Altså der var mere end nok negativt at sige i forhold til Øhavet Gulag, Moskvaprocesserne i 1930'erne, undertrykkelsen af oppositionen osv.

Men det rejser jo spørgsmålet: Hvorfor dén hungersnød, hvis ikke vi skal have hungersnød andre steder med, altså f.eks. den hungersnød, der er skabt af markedsøkonomien, der er skabt af liberalismen? Altså er det ikke en slags folkemord? Hvor mange børn er det, der bliver dræbt hver dag, som dør hver dag på grund af mangel på rent vand osv.?

Altså der kommer nogle politiske diskussioner, hvor man bliver nødt til at sige, at det ikke er en opgave for en stat at træffe beslutning om, hvad der er det rigtige eller det forkerte. Det er et spørgsmål om en politisk diskussion, der skal foregå løbende, og hvor statens opgave så i høj grad er at stille ressourcer til rådighed, for at forskere kan forske, og for at der også kan være debat. Derfor er den del af forslaget, der består i at stille midler til rådighed for, at der kan være folkelig debat osv., en utrolig god ting, som vi kan tilslutte os.

Vi er altså generelt positive over for ideen bag det, også over for nogle af de konkrete ideer, men ser samtidig de, kan man sige, klare advarselssignaler i forhold til at undgå enhver form for institutionaliseret måde at håndtere det her problem på, for det tror vi faktisk vil modvirke den aktive og levende forståelse, ikke bare i de generationer, der har været, men også i kommende generationer.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har ofte haft lejlighed til at krydse klinger med hr. Søren Søndergaard fra dette sted, men jeg må sige, at i aften føler jeg virkelig grund til at komplimentere ham og sige, at det var et meget lødigt indlæg, han kom med. Det er nemlig lige præcis det ømme punkt, han sætter fingeren på, at dette her jo ikke er historieundervisning, det er netop ikke noget, der forholder sig til selve begivenheden, men det er et misbrug af begivenheden til propaganda.

Det er jo det, der ligger i hele denne her Auschwitzdyrkelse, at man har stillet sig på et sted, hvor man ved, hvem der er de gode, og hvem der er de onde, og så driver man propaganda til fordel for de gode og får især – for det hænger sammen med det – udpeget de onde, dæmoniseret de onde. Og hvad ender det hele i? Det ender i én ting, nemlig en poleret, blankpudset selvgodhed.

Kl. 19.00

Al propaganda har som sin konsekvens selvgodheden, men historie har det modsatte; historie har selverkendelsen som sit udgangspunkt eller som sin konsekvens, nemlig erkendelsen af, at denne verden er befolket af ufuldkomne mennesker, og til dem hører jeg.

Så jeg vil kun frembære min ærbødige kompliment til hr. Søren Søndergaard.

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jann Sjursen.

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil godt indledningsvis sige tak til ministeren for besvarelsen og selvfølgelig også til ordførerne for debatten. Der opstod jo lidt forskellige alliancer undervejs i debatten, og den sidste var, jeg ved ikke, om den var overraskende, men den var i hvert fald bemærkelsesværdig.

Til ministeren vil jeg indledningsvis sige, at det selvfølgelig er svært ikke at tro, at regeringen, som ministeren sagde, aktivt vil støtte intentionerne bag Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag.

Vores beslutningsforslag bygger jo på, at regeringen selv har truffet beslutning om, efter at jeg selv har rejst spørgsmålet flere gange, først over for daværende statsminister Poul Nyrup Rasmussen, at der skulle oprettes det, jeg dengang kaldte mindedag for holocaust- og folkedrabs ofre, hvorefter regeringen så selv